

Tro, håb og mig - Tanker fra en idealistisk psych. Ba.-studerende

- Dorte Toudal Andersen

Jeg er én af de der psykologi-studerende, der startede på dette studie med idealistiske drømme for mit fremtidige liv som psykolog... Jeg drømte både om læger uden grænser, arbejde blandt gadebørn i Sydamerika og som krise-psykolog i krigsområder. Der var ingen grænser for, hvordan - og hvor jeg skulle række ud til nødstedte i den "kolde og kyniske verden"; Men allerede på mit første semester blev mine drømme indhentet af Eysenck & Keane og litteratursøgningskurser. Nethinde-billedet af det lidende barn i Cambodia, som blot var én af dem som skulle få glæde af min uddannelse fra Danmark, blev lige så stille væk i en tåge af eksamener, litteraturlister og empiriske undersøgelser. Til min egen store frustration måtte jeg erkende at mine idealistiske tanker og smukke drømme tilhørte en fremtid som jeg end ikke kunne se, og når den fremtid endelig oprandt, så ville drømmeren var blevet til en akademisk praktiker med studielån og afdragsordninger, som alligevel ville være uforenelig med de idealistiske drømme. Jeg tror, at jeg er nået frem til to poler i mine løsningsmuligheder for min situation; Enten må jeg give slip på drømmeren i mig og overgive fuldstændigt til praktikerens; Se "virkeligheden" i øjnene. Ellers så må jeg vælge at leve som drømmer i nuet; at gøre mine drømme virkelige allerede nu... Den sidste pol giver associationer om en idealistisk drømmer, som desperat klamrer sig til et vragebræt fra et synkende skib, mens han stadig tror, han er på vej på et verdens omsejlede eventyr... men på den anden side... Er han ikke stadig på et verdens omsejlede eventyr? Det tog blot en mere "interessant" drejning end forventet...

Det kan godt være, at det blot er mig, men jeg er et meningssøgende menneske, der længes mod en større mening med livet, og det som jeg foretager mig i livet. Nogle gange så står denne mening eller livskald tydelig for mig, og jeg er tilfreds i livet og arbejder begejstret mod større mål. Andre gange er meningen forsvundet i tåger af stress, smerte, uforståenhed eller spørgsmålstejn til det som jeg foretager mig, og hvor det leder mig hen... Og når tågen så letter, står blot et stort "DER MÅ DA VÆRE MERE..." tilbage. Når jeg ikke lever mod - og med mine drømme, eller de er forsvundet i hverdagens stress og - "virkelighed", så ligeså snart tågerne af stress letter, så ser jeg meningsløsheden i dens mest simple form i øjnene; Hvad er meningen med livet? Den hurtigste medicin mod dette fænomen ligger formentlig i at løbe tilbage til tågerne af stress, så du ikke længere kan se meningsløsheden... ja, der findes mange muligheder til at sløre tankerne og undgå det store "DER MÅ DA VÆRE MERE...". Dog hvis du er én af de mennesker der ønsker at leve i autenticitet, så bliver vi nok nødt til at "face" dette "DER MÅ DA VÆRE MERE..."

Psykologi er en tilkendegivelse

I indput nr. 1 (19.01.04, 36 årgang) har Andrea Fisker skrevet en artikel: "Jeg vil gerne lave rav i den". Andrea er ud over at være en forrygende skribent og god ven, også en idealist på mission der ikke lader sig nøjes eller lader sig tilpasse... Hun fortæller i sin artikel at én nat i det nye år oplevede hun noget, som jeg finder ganske misundelsesværdig; at hvor hun var og hvor hun gerne ville være var fuldstændig harmonisk synkron. For at kunne sige dette, så må hun i sandhed leve sine drømme i nuet. Andrea går jævnlige et "korstog" for det personlige i psykologien; At vi ikke kan adskille det personlige fra det upersonlige, det subjektive fra det objektive. Hun møder sin verden - og sit studie åbent og personligt. Hun tillader at lade sig at blive rørt - og røre andre i smerten, sindets snørklede kroge og dybeste ikke i talesatte dele, og som hun skriver i sin artikel; *Psykologi er en tilkendegivelse. Det er en indrømmelse; jeg indrømmer, at jeg er fascineret af selvets gåder... Sindets snørklede kroge og fræsende motorveje er min navlepillende, åndelige, æstetiske, intellektuelle, analyserende, verdensfjerne, selvoptagede og superbløde interesse.*

Endvidere indrømmer jeg, at min interesse for psykologien udspringer af en dyb forundring over mennesker, mit forhold til dem og deres forhold til mig. Jeg indrømmer, jeg gerne vil gøre verden til et bedre sted, og at jeg tror på, at jeg bedst kan gøre det ved at udvide horisonter – både mine egne og andres. Hvis ikke vi var fascineret af det personlige, hvis ikke vi elskede den udfordring var vi blevet ingeniører. Så lad os lade være med at lade som om. Lad os lade være med at stræbe mod uopnåelig akademisk urørlighed og – usårlighed...

There´s gotta be more to life... Than chasing down every temporary high to satisfy me

Jeg tror på, at hvordan jeg lever mit liv i dag skaber mit liv i morgen; skaber min fremtid. Hvis jeg lever mine drømme i dag, så får jeg dem i morgen. At forblive blød, sårbar og personlig på dette studie er en udfordring langt større end nogen eksamenskrav eller studieordninger. At holde fast i sine drømme og lade dem blive til virkelighed er måske den måde, hvorpå jeg holder mit hjerte blødt og ikke bliver usårlig? Måske er det drømmene og min stræben efter dem, netop den vandrings der gør mig til en psykolog der er autentisk og - personlig?

Som Stacie Sorrico synger i “(there´s gotta be) More to life:

I´ve got it all, but I feel so deprived

I go up, I come down and I´m emptier inside

Tell me what is the thing that I feel like I´m missing

And why can´t I let it go

Det er den følelse, jeg oplever når drømmene, håbet og troen på en større mening bliver væk i ”tåger” af mine forskellige måder, hvorpå jeg kan flygte fra meningsløsheden; Der er noget der mangler... og da må da være mere... Det er som om, at når der hvor jeg er, og der hvor jeg gerne vil være ikke er en harmonisk synkrone; Når jeg ikke lever mine drømme i nuet, så mister jeg den dybe mening. Det er som om, at der hvor jeg gerne vil være hænger uløseligt sammen med, der hvor jeg er. Hvis jeg ikke er sårbar og personlig i dag, så når jeg aldrig frem til min drøm. Måske så skyldes tågerne omkring mine drømme ikke kun stress og spørgsmålstejn, men måske at jeg ikke forblev personlig og autentisk i mine bestræbelser på at nå mine drømme?

Tro, håb og mig

Søndag aften var jeg til “Church next” (www.amagerbrofrikirke.dk), hvor temaet var ”Tro, håb og mig”, hvor der blev diskuteret hvad kærlighed egentlig er... Denne aften indlæg og debat provokerede mine tanker om ”DER MÅ DA VÆRE MERE...” utrolig meget. Der blev ikke konkluderet noget, så jeg ser frem til næste ”Church next” den første søndag i maj... men de tanker der blev vendt den aften kredsede om 10 Spørgsmål til kærligheden i det 21 århundrede:

- *Vi der stadig findes uselvsk kærlighed?*
- *Vil der stadig findes næstekærlighed?*
- *Vi fysisk kærlighed mellem mennesker stadig eksistere?*
- *Vil kærlighed stadig rumme begreber som tryghed, ro, loyalitet, troskab, inderlighed, tid?*
- *Vil kærligheden endegyldigt blive en vare på det frie marked som alt andet?*
- *Vil kærligheden eksistere på Internettet og kærlighedsakten i cyperspace?*
- *Vil børn ikke længere være frugten af en kærlighedsforhold mellem to mennesker?*
- *Vil modernismens drøm om den åbne og frie, åndelige og fysiske kærlighed endegyldigt være tabt?*
- *Vil længsel, lidenskab, smerte, afsavn, jalousi i kærligheden blive afskaffet ved genmanipulation?*
- *Kan vi overhovedet forestille os mennesker uden kærlighed?*

Aftenen kredsede primært om, hvad kærlighed egentlig er, og hele den selvskhed og egoisme der kendetegner kærligheden i det 21. århundrede. Oplæg og debat provokerede mig, fordi jeg end ikke

i alle mine idealistiske tanker og - planer kunne sige mig fri af selvisk kærlighed. Jeg måtte erkende overfor mig selv, at for mig hed det ”tro, håb og mig”; I min søgen efter større meningssammenhæng har jeg placeret håbet – og troen på mig selv og faktisk ikke på kærlighed. Jeg har igennem denne artikel prøvet at sætte mit håb til troen på mine drømme, og at hvis jeg bare holdt det håb for øje, så ville jeg være i stand til at leve personligt og autentisk. Men nu begynder noget så uakademisk som kærlighed at blande sig i min kamp for at holde fast i mine drømme og en meningsfyldt tilværelse. Måske fordi uden uselvisk kærlighed tror jeg ikke, at jeg formår at møde min verden sårbar, åben og personlig... eller måske fordi uden uselvisk kærlighed formår jeg ikke at forblive sårbar, åben og personlig?

Den mest poetiske og smukke definition på kærlighed jeg kender findes i 1. Korintherbrev kapitel 13, vers 4-7; *Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.* Om end kærligheden i denne fineste form er noget nært uopnåelig, så giver denne definition mig håb til mine drømme for fremtiden, og tro på hvordan jeg skal leve i dag for at nå dem...Og...så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden (1. Korintherbrev kapitel 13, vers 13).